

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	5112201384
Dátum vydania rozhodnutia:	14.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5112201384.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Československej obchodnej banky, a.s., so sídlom v Bratislave, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zastúpenej JUDr. Branislavom Zubercom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Michalská 9, proti žalovanému X. A. bývajúcemu v I., o zaplatenie 3.120,04 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 17 C 87/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2013, sp. zn. 6 Co 131/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 12. decembra 2012, č. k. 17 C 87/2012-75, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.493,73 Eur spolu s príslušenstvom. Vo zvyšnej časti žalobu žalobkyni zamietol a rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa so žalovaným uzavrela dňa 13. decembra 2004 zmluvu o bežnom účte a následne dňa 29. marca 2006 zmluvu o kontokorentnom účte k bežnému účtu, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanému povolené prečerpanie bežného účtu vo výške 45.000,- SKK / 1.493,73 Eur. Aktuálny zostatok na úverovom účte ku dňu 30. októbra 2011 predstavoval sumu 1.493,73 Eur, ktorý zostatok žalovaný nenamietal. Z obsahu výzvy na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 10. septembra 2008 adresovanej žalovanému mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobkyňa vyzvala žalovaného, že na bežnom účte nemá zabezpečený dostatok prostriedkov k úhrade povinnosti podľa podmienok zmluvy a jej dodatku. Preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok žalobkyni je dôvodný len do výšky 1.493,73 Eur spolu s príslušenstvom, ktorej sume zodpovedal aj zostatok úverového účtu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. júla 2013, sp. zn. 6 Co 131/2013 potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia

súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorá žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť, prípadne zmeniť a žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania. V dovolaní uviedla, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobkyni vyjadril tak, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol z dôvodu, že žalobkyňa uvádza v dovolaní rovnaké dôvody, ktoré uviedla v odvolaní a už bolo o nich rozhodnuté odvolacím súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku. Prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 238 O.s.p. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobkyne je napadnutý rozsudok, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v predchádzajúcom odseku. Prípustnosť jej dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobkyňa v dovolaní namietala, že v konaní jej bola postupom súdov odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možností pred súdom konať treba rozumieť taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu

v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd Slovenskej republiky osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalobkyňa vytýkala odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s jej tvrdeniami uvedenými v odvolaní ohľadne úrokov z omeškania, teda že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Taktiež mu vytýkala, že vec nesprávne právne posúdil.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľky týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolací súd tu najmä poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

Právo účastníka (a povinnosť súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ide o podstatnú náležitosť každého rozhodnutia súdu, považovanú za imanentnú súčasť práva na spravodlivý proces. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., pričom v spojitosti s § 211 ods. 2 O.s.p. platí toto ustanovenie primerane aj pre odvolací súd. Uvedené zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESĽP (pozri napr. rozsudok *Garcia Ruiz v. Španielsko* z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie musí uviesť dostatočné dôvody na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. *Georiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane pripomenul, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu bez

toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, I. ÚS 241/07, I. ÚS 211/12).

V danom prípade odvolací súd v odôvodnení rozsudku stručne opísal ako rozhodol súd prvého stupňa, ako vykonal dokazovanie, aké z neho vyvodil právne závery a aké boli dôvody jeho rozhodnutia. Poukázal na odvolanie žalobkyne, na dôvody uvádzané v jej odvolaní a taktiež na vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne. Odvolací súd konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a poukázal na správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Vychádzajúc z doposiaľ uvedeného dovolací súd konštatuje, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v prejednávanej veci uplatnila druhá časť právnej vety vyššie spomínaného stanoviska, nakoľko právo dovolateľky na riadne odôvodnenie rozhodnutia porušené nebolo. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno v žiadnom prípade považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2) a účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné (zásadné), avšak nie všetky otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Z obsahu dovolania možno mať za to, že žalobkyňa súdom taktiež vytýkala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že vyššie uvedený dovolací dôvod je síce relevantným dovolacím dôvodom, ale tento dôvod sám osebe prípustnosť dovolania žalobkyne nezakladá (R 54/2012). Otázkou, či je tento dovolací dôvod opodstatnene namietaný sa dovolací súd môže zaoberať iba ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému pripúšťa dovolanie zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.) V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, ani z ustanovenia § 238 a ani z ustanovenia § 237 O.s.p. a s ohľadom na túto skutočnosť nemohol dovolací súd ani pristúpiť k skúmaniu, či konanie alebo rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté vadou podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odmietol dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania (procesná neprípustnosť dovolania) sa dovolací súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.